

HEER EN KNECHT

Een roode glans in het Westen duidde het einde van den dag aan en als het koel begon te worden, stond de baron op en ging naar binnen, gevolgd door zijn knecht. Maar soms, op een drukkenden avond, als de hitte niet wilde wijken, maar als een looden massa op mensch en wereld bleef drukken, verzocht Winterstein om zijn badgoed. Willem bracht het hem naar zijn slaapkamer, waar de baron zich ontkleedde en zich in zwemcostuum stak. Vervolgens trok hij een badmantel en schoentjes aan en vertrok. Willem liep achter hem met een handdoek over den arm en een zaklantaarn in de hand. Als men recht door liep, was het ongeveer tien minuten tot het strand. Op deze wandelingen werd de lantaarn niet gebruikt, al kon het bij nieuwe maan zeer donker zijn in de duinen. De kleine berkenboschjes en de met duindoorns begroeide hellingen waren vage, zwarte vlakken in den nacht. De mannen kenden den weg, zij gingen nooit één schrede te veel naar rechts of naar links.

Op het strand gekomen, woei hun de koelte tegemoet. De zee was in deze nachten tot een stil meer geworden. Een enkele golfrimpeling maakte zachte muziek in de stilte en tooverde een groene phosphoresceerende streep, die langzaam in het zand uitvloeide. De baron ontdeed zich van zijn mantel en liep het water in. Willem ontstak de lantaarn, opdat aanstonds zijn meester hem zou kunnen terugvinden. De knecht hoorde het gepletter van het water rondom den bader en zag het in vurige vonken opvliegen. Soms zag hij even het hoofd of een arm van den baron, omgeven door druipend vuur. Doodstil stond daar de knecht, die steeds weer na enkele oogenblikken het bewustzijn van tijd en plaats verloor, een naamlooze figuur in een naamlooze wereld. Maar als zijn heer weer uit het water opdoemde, kwam hij bij en wist niet meer waar hij was geweest. In de linkerhand hield hij de lantaarn, met de rechter stak hij den baron den handdoek toe. Even stampte Winterstein om het vocht van zijn lichaam af te schudden, dan knipte Willem het licht uit en in volkomen duisternis begon de baron zich af te drogen. Willem hielp hem bij het aantrekken van den mantel, nam het natte, ineengeknoedelde badpak op en dan werd de terugtocht ingezet.

Zoo het leven dezer mannen in den loop van tien jaren haast geen verandering onderging, het oude visschersdorp maakte een evolutie door. Ondanks zijn afgelegenheid werd het op een goeden dag door toeristen ontdekt. Tot een groote badplaats zou het zich waarschijnlijk nimmer ontwikkelen, maar elk jaar groeide de kolonie van vacantiengangers iets aan. Het dorp deed moeite om zijn gasten op niet al te ouderwetsche wijze te ontvangen. Er ontstonden eenige kleine pensions, de keibestrating werd op de hoofdwegen door klinkerdek vervangen. Enkele stedelingen lieten een zomeroptrekje neerzetten, waardoor, een eindje buiten de kom der gemeente, het eerste vaste punt gevormd werd van wat eenmaal een modern aangroeisel van het dorp zou worden.

Ook de baron moest ervaren, dat de tand des modernen tijds aan deze omgeving knaagde. Zijn duingebied, vroeger van een ongereptheid, die door een aardappelteler, een strooper of een koddebeier niet werd geschonden, werd het uitverkoren terrein van tientallen wandelende, zonnebadende of picknickende menschen. Soms liepen zij op onbeschaamde wijze vlak langs